

Mi volt a legnagyobb élménye?

Interjú a Szovjetunióban járt szegedi orvosokkal

Október 27-től 29-ig tartották meg Moszkvában a szovjet-magyar gyermekgyógyászati napokat. Ebből az alkalomból a Magyar-Szovjet Baráti Társaság közbenjárásával 7 szegedi orvosnak jutott osztályrészül, hogy a szovjet fővárosba utazzon. Közel két hetet töltöttek a Szovjetunióban, részt vettek a szovjet és a magyar gyermekorvosok előadásain, jártak Leningrádban is és a múlt héten érkeztek vissza Szegedre. Egyetlen kérdést intéztünk a hét szegedi orvoshoz: »Mi volt a legnagyobb élménye«. Nem volt könnyű a válasz, hisz gazdag tapasztalatokkal tértek vissza a szegedi orvosok és a dús élmények közül számukra a legmegkapóbbakat tájékoztató olvasóink elé.

Dr. Novoszel Ferenc belgyógyász-főorvos:

A legszebb társasutazásom

Több társasutazásban volt már részem, de rendezésben és élményben legszívesebben mondhatom az MSZBT Moszkvában tartott orvosi napok alkalmából indított társasutazásomat.

Magyarországot elhagyva, Csapón vártak bennünket a szovjet utazási iroda tisztviselői, akik tökéletesen beszéltek magyarul. Utazásunk alatt tolmácsként kísérték bennünket és bármilyen esetben készségesen álltak rendelkezésünkre. A 40 órás utazást Moszkváig kényelmes, tiszta és meleg hálókocsikban, szinte fáradtság nélkül tettük meg.

A szovjet fővárosban az Ukrajna Szállóban kaptunk elhelyezést. A szálloda halljában színes képet nyújtottak a keleti népek nemzeti öltözködései. A nyolcmillió Moszkva 80-100 méter széles utcáival, hatalmas új épületeivel, a Lomonoszov egyetemmel, a Kreml csodás múkincseivel felejthetetlen élményt ad az ott megforduló idegeneknek. Nem utolsó sorban említést érdemel az utcák tisztasága, amit mind Moszkvában, mind Leningrádban tapasztaltam. Véletlen bal esetem következtében programon kívül volt alkalmam egy poliklinikát és a traumatológiai klinikát megnézni, ahol személyesen meggyőződhettem: a jó betegellátás érdekében mindent, a legmesszebbmenőkig elkövetnek.

Dr. Kovács Júlia gyermekorvos:

Tudnivágyó, szerény fiatalság

Számomra a legnagyobb élményt a gyermekek körülvevő szeretet és gondoskodás jelentette. A pályaudvarokon felállított higiénikus gyermek- és csecsemő városzobák, a gyermekkorházak és szanatóriumok szakszerű, de mégis otthonos rendezése, a gyermekáruházak eladójának bámulatos türelme a gyermekekkel szemben, mind arról tanúskodnak, hogy a Szovjetunióban nagyon nagy kincs a gyermek. Ennek a minden téren megnyilvánuló szeretetteljes gondoskodásnak eredménye is szembetűnő. Sok fiatalal találkoztam és az volt a benyomásom, hogy a szovjet fiatalság testben és lélekben kiegyensúlyozott, öntudatos, szerény, rendkívül udvarias, s talán mindennekelt: tudnivágyó.

Dr. Beretzk Péter egyetemi m. tanár, MÁV főorvos:

Hatalmas alkotások birodalma

Nehéz feladat arra a kérdésre felelni, mi volt az, ami engem moszkvai látogatásom során legjobban megle-

pett. A világáros grandiozitása lépten-nyomon magával ragadott. Kezdetem érzésem első impressziójával, amidőn a 32 emeletes szállodának 18. emeletén lévő lakosztály ablakából az éjszakai Moszkvának milliárdnyi fénye, színdús csillogása kápráztatott. Bámultam a 75 méter széles, ragyogóan tiszta utakat, melyeken autók vég nélküli sűrű tömege siklott 70-80 kilométeres sebességgel. Gondolatokat támasztott az emeletet építő sűrű daruerdő, mely 5 negyedév alatt több mint 300 000 lakos számára nyit 8-10 emeletes házakból utcatorokat, parkokat, gyermekjátszótereket stb. Moszkvát először járt embernek lehetetlennek tűnnek fel azok a nagyvonalú hatalmas alkotások, amelyeket e törekvő, építő gazdag birodalom a honvédó háború után létesített. A milliós forgalom mellett is feltűnő volt az utca csendje, az árubőség, az olcsóság. Persze sorolhatnám tovább mindazt, ami megragadott. Talán legelőször kellett volna vennem azt, ami számomra a legfontosabbnak bizonyult: a szovjet embernek lekötő szívessége, figyelme, közvetlensége. Fegyelmet ismerő öntudatos népet ismertem meg, ahol mindenki magának tartja a népi vagyont, óvja, védi és gondozza azt.

Dr. Könyves Kolonics László, az Ideg-klinika adjunktusa:

Könyvélmény — és valóság

A leningrádi Téli Palota, melyben az Eremitage anyaga van elhelyezve, kétmillió múkincs tárháza. Az óriási képanyag mellett a cárok bútorai, drágakövekből készült amforák és díszítő tárgyak nagy tömege egészen közvetlenül szemlélhető. Naponta 15 ezer ember látogatja és a leggyeszebb orosz kolhozparaszttól kezdve a legkülönbözőbb nemzetiségű turisták élvezik. Nagy érzés találkozni Rubens és Rembrandt képeivel, a modern francia festőművészekkel és a legújabb szovjet festészet remekeivel.

Elutazásom előtt olvastam Feuchtwanger »Róka a szőlőben« című könyvét, melyben igen nagy fejezetet szentel Voltairének és oldalakon keresztül írja le Houdonnak Voltairról készült szobrát. Az egyik teremben világítóan fehér márványból szembe-találkoztam a könyvben leírt szoborral és tisztán éreztem, hogy ez biztosan Voltair közvetlen halála előtt készült. A következő pillanatban műzeumismertetőnk már mondta is, s így vált teljes értékűvé egy remek könyvélmény és a valóság.

Dr. Nagy László kórházigazgató-főorvos:

„Kézzel érintettem a történelmet“

Amikor az ember hozzájut ahhoz, hogy elutazzék a világ legelső szocialista államába, a hatalmas Szovjetunióba, felelevenednek mindazok az ismeretek, melyeket éveken át a Szovjetunióról hallott, olvasott és tanult. Talán egyetlen külföldi államban sem utazik az ember olyan felcsigázott várakozással és érdeklődéssel, mint a Szovjetunióba, mert egy rövid emberöltő alatt itt alakult és formálódott ki az emberiség új útja, itt létesültek azok a hatalmas technikai csodák, melyekről az egész világon beszélnek, ebben az országban következett be 40 évvel ezelőtt az emberi társadalom történetében a legdöntőbb esemény.

Mindaz, amit rövid két hét alatt a magyar orvoscsoporthoz tagjaként a Szovjetunióban láttam és tapasztaltam, felülmúlták elképzeléseimet. Nehéz volna minden élményről beszámolni.

A sok élmény közül egyet ragadok ki; az Aurora cirkálón tett látogatásom Leningrádban. Az Aurora cirkáló a város szívében a Néva folyón van lehorgonyozva, s ma már mint a Nagy Októberi Szocialista Forradalom történelmi emléke szerepel, úgy látogatják, mint egy múzeumot, vagy képtárat. Fenn jártam az Aurorán, láttam és megérintettem annak az ágyának a csövét, amellyel az első lövést adták le a Téli Palotára, ahol az ideiglenes kormány székel. »Kézzel érintettem a történelmet« — ez az érzésem támadt és ez rendkívül mély benyomást tett reám.

Dr. Mértth József, a Gyermekklinika adjunktusa:

Leningrádi belettest

Nekem, a szovjet emberek kultúr-szomja imponált talán a leginkább. A múzeumok, képtárak, színházak látogatottsága óriási. Színházakba jegyet kapni nem könnyű dolog, nagy tömegek, hosszú sorokban, türelmesen várják a pénztárnítás idejét, még esőben is. Az egyik este a leningrádi Operaházban sikerült megnéznünk Glier négyfelvonásos balettjét a »Bronzlovas«-t, amelyet Puskin egy költeményének felhasználásával írtak. Megkapó volt a színház világoskék, fehér és aranydíszítésű hangulata, amelyet még ünnepélyesebbé tett a 80 tagú kitaró zenekar frakk-öltözete. Az előadás, a táncművészet és a technikai megoldások olyan tökéletes ábrázolása volt, amit nem lehet másképpen csak egy szóval jelölni: élmény.

Dr. Szilárd János ideggyógyász:

A szovjet emberek

Nem könnyű választ adnom arra a kérdésre, mi volt a legnagyobb élményem rövid szovjetunióbeli utamon. Első helyre az emberekkel szerzett benyomásaimat teszem. Mindenekelőtt a rendkívüli tudásszomja és ennek szinte korlátlan kielégítési lehetőségeire gondolok. Ha autóbuzson, vagy a Metron utaztunk, szinte minden második ember, fiatal és öreg szépírói, tudományos könyvet olvasott. Megkapó az emberek türelmessége, fegyelmessége, a városok tisztasága, az emberek becsületessége. (Nem múlt el nap, hogy a csoportunk tagjai által elhagyott tárgyakat ne hozták volna utánunk.)

Az értékes hagyományok — a múlt nagyjainak megbecsülése, a volt cári család és gazdag uralkodó rétegek múkincseinek megővése és közkinccsé tétele is ilyen emberi tulajdonság. Nemcsak a Lenin-Sztálin mauzóleum előtt állandóan látható több ezres vázlatok csoportokra gondolok, hanem például arra, hogy a monumentális felhőkarcolók mellett óvják például Saljapin és Csehov egykori házákat, vagy ahogyan a leningrádiak össze tudják egyeztetni a szocialista fejlődést és a város megalapítója, I. Péter emlékének tisztelését.

Nagylétszámú delegációink szinte minden tagjára ilyen hatással volt a szovjet emberek optimizmusa, magabiztossága, tevékenysége, céltudatos-sága.

M. T.

Ujjászervezték a szegedi vasutasok öntevékeny művészeti együttesét

Az első hívásra 35 fiatal jelentkezett kulturális munkára

A szegedi vasutas dolgozóknak évekként ezelőtt igen jó hírű és sok sikert aratott öntevékeny művészeti együttesük volt. Számos vidéki, de még fővárosi vendégszereplésen is részt vett mind az ének- és zenekar, mind a tánc- és színjátszó csoport. Az ellenforradalom idején azonban az együttes felbomlott, csaknem teljesen feloszlott, s jőformán csak az idősebb kulturmunkások tartották ki a zűrzavarban az énekkar vagy zenekar mellett.

Szép kultúrothonnal, jó felszereléssel rendelkeznek a vasutas kulturmunkások, s elegendő érdeklődő, közreműködő vágyó ember is akad, de mindeddig hiányzott a szervező erő az együttes újjáformálásához.

A szegedi nagyjárművek szakszervezeti bizottsága a közelmúltban megtárgyalta a körülményeket, s tekintve, hogy a lehetőségek együtt vannak, elhatározta a nagyobb méretű kulturális tevékenység elindítását, a szép tervek és célok életrekelését és felkarolását.

Már a szervezés első lépései meglepő eredményt hoztak: 35 fiatal lány és fiú — többségük érettségiző, technikumot végzett — első hívásra jelentkezett. Így az ének- és zenekar mellé máris toboroztak lelkes tancsokat és színjátszókat. Közülük talán akad majd jelentkező a »Hazánk« körúba is, amelyben mostanáig, sajnos, kevés a fiatal.

Megerősödött a zenekar is — Szaniszló János karmestert máris megszerették az emberek — s Erdős János hasonló ügybuzgalommal tanítja az énekeseket. A színjátszók élére a fiatal Biczók Magdolnát állították.

A november 7-i ünnepen a vasutas művelődési otthonban ennek a fegyelmessé, komoly munkának az első eredményeit már a közönség is elkönnyelheti.

Tótka Károly

A jóakaró

Eddig abban a tévhitben éltem, hogy az újságíró csak a bíráló cikkekkel szerezhet magának haragost. A dicsőítő írásokat a minapig olyan ártatlansággal tekintettem, melyekből különösebb baj nem lehet. Legalábbis a több éves gyakorlat erről győzt meg. Arról ugyan hallottam, hogy a megdicsőíteteket néhányan ekként rótták meg: mi az, hát kitérted magad az újságba? A múlt hét végéig azonban ahhoz még nem volt szerencsém, hogy a dicsőítő írásért nekem mondja el valaki neheztelést.

Köztiszteltetben álló, szakmájában kiváló ember, több év óta személyes ismerősöm, olvasóm és jóakaróm ekként szólított meg az utcán:

— Te — mondta személyesen —, a fejét rosszalóan ingatva —, baj van.

— Ne mond! —

— Üzemünkben neheztelnek rád a kollégák, a dolgozók. — Az utóbbit már olyan hang-súllyal ejtette ki, mint

aki restelli, hogy barátja írását a széles tömegek itélhik el.

— Csak nem? Vajon miért?

— Hát azért a legutóbbi cikkedért, amelyben megdicsőítetted Kisguci Ilést. — Ezután elhadart néhány »elemző« megjegyzést, a stílusa is mondott néhány jelzőt. Na, gondolom, ennek már fele se tréfa. Itt valami félreértés lehet. Igazam tudatában kissé izgatottan válaszoltam, csak úgy bugyogtak belőlem a szavak:

— A cikkben frottákat fenntartom, s a kollégáknak pedig azt üzenem, ne fessék feketére a fehéret, próbálják elviselni, ha a jó munkájáért valaki dicsőítet érdemel és kap is.

Mint aki különöset hall, csodálkozva nézett rám.

— Ne haragudj, nem akartalak megbántani, de ha már ennyire erőstetted, üsse kö, előkeresem azt az újságot és én is elolvasom a cikket... N. P.

Eddig 23 ezer tüzelőutalványt váltottak be Csongrád megyében

November 15-én lejár az utalványok beváltási határideje

Csongrád megyében 23 ezer kedvezményes SZOT tüzelőutalványt váltottak be eddig. Szegeden 12 ezer dolgozó szerezte be kedvezményes utal-

vánnyal téli tüzelőjét. A Csongrád megyei TŰZÉP javaslatára a szegedi üzemek külön szerveztek akciót a tüzelő beszerzésére. Háromszáz forint értékű tüzelőt vásárolhattak meg akció keretén belül a dolgozók, három havi részletfizetésre. Szegeden 1200 dolgozó szerezte be így téli tüzelőjét.

Az elmúlt évben a megyében összesen 17 ezer utalvány volt. Tehát lényegesen emelkedett a szám. Az elmúlt évtől eltérően az idén korábban kezdték meg az akció lebonyolítását, már májusban, júniusban beváltották az utalványt. A tervek szerint jövőre még korábban fognak az akció lebonyolításához.

Eddig 23 ezer utalványt váltottak be, elszórtan még akad egy-két be nem váltott. November 15-ig mindenki adja le, váltsa be utalványát, mert különben elvesztí.

szólt — kérték a lakók reá —, s tájékoztatta a megjelenteket arról, hogy két év alatt Szegeden mintegy 900 lakást építettek állami költségén. Ez a Mérey utcai lakótelep több mint ötmillió forintba került. Egy-egy lakásra közel 100 ezer forint költség jut. Százötven év kellene ahhoz, hogy a lakók a lakbérékből visszafizessék a lakások árát, de ez már nem fér bele a mi életünkbe.

A lakók kitűnő étvágyal fogyasztották el az izletes vacsorát. Szólt a zene, táncperidültek a szomszédok. Még a gyerekek is ott játszadoztak a terem közepén és éjfélt felé alig akartak hazamenni. Pelig szép, kényelmes otthon várta már a Török utca 7. számú ház lakóit.

Jövőre ismét több száz szegedi család tarthat majd lakásavatást.

M. T.

Felavatták új lakásukat a Török utca 7. számú ház lakói

fordulásukat. Össze is adták a pénzt: családonként 40 forintot és a találkozóra szombaton este került a KIK Jósika utcai kultúrteremében.

Babinszki Lászlóné és Németh László vállalkozott a lakók közül a vacsora elkészítésére: Daróczi Mihályné és Raffai Dezsőné segítségével bográcsban főzték a marhapörköltet. Közben elhelyezkedett a vendégsereg, kóstolgatták az Asóthalomról hozott kitűnő piros »rókabögyösi« bort és megeredt a beszélgetés.

Erthető, hogy az új lakásokról folyt a szó. Az új lakók is részt vettek az építkezésben, sőt kiváló társadalmi munkájáért Babinszki

Elintéződött az újszegediek egy kérése

Több újszegedi lakos fordult szerkesztőségünkhöz panaszával, hogy a 11-es számú földművesszövetkezeti bolt — Kállay fasor 20 — nyitvatartási ideje nem megfelelő. Az üzlet ugyanis reggel 7-től délután fél 3-ig tartott nyitva.

Szeged és Vidéke Földművesszövetkezet már orvosolta is az újszegediek panaszt. Megváltoztatták az üzlet nyitvatartási idejét. Ezentúl reggel 7-től délután 5 óráig lesz nyitva a 11-es földművesszövetkezeti bolt.

Németh László kéményspró, a Mérey utca 7. szám alatti háromemeletes épület házfelügyelője volt az első, aki beköltözött új lakásába. Alig egy hete történt ez, azután egymásután álltak meg a kocsik az új bérház előtt. A folyosókon, a lépcsőházban találkoztak az új lakók és mindjárt segítettek egymásnak a fa-, szén-, hordásban, bútorok elhelyezésében. Egyöntetűen ezt mondták: »Végre!...«

Igen, az a 40 lakó, vagy fél száz gyerekkel három-négyszáz forintos albérletből, zsúfolt, egészségtelen szobákból végre új lakásba költözött. Ismét 40 szegedi családnak jutott megfelelő otthon. Természetes nagy örömet okoztak a házfelügyelő kezdeményezését, hogy tartanak közös lakásavatást, ahol megismerkednek egymással, megünneplik sors-